

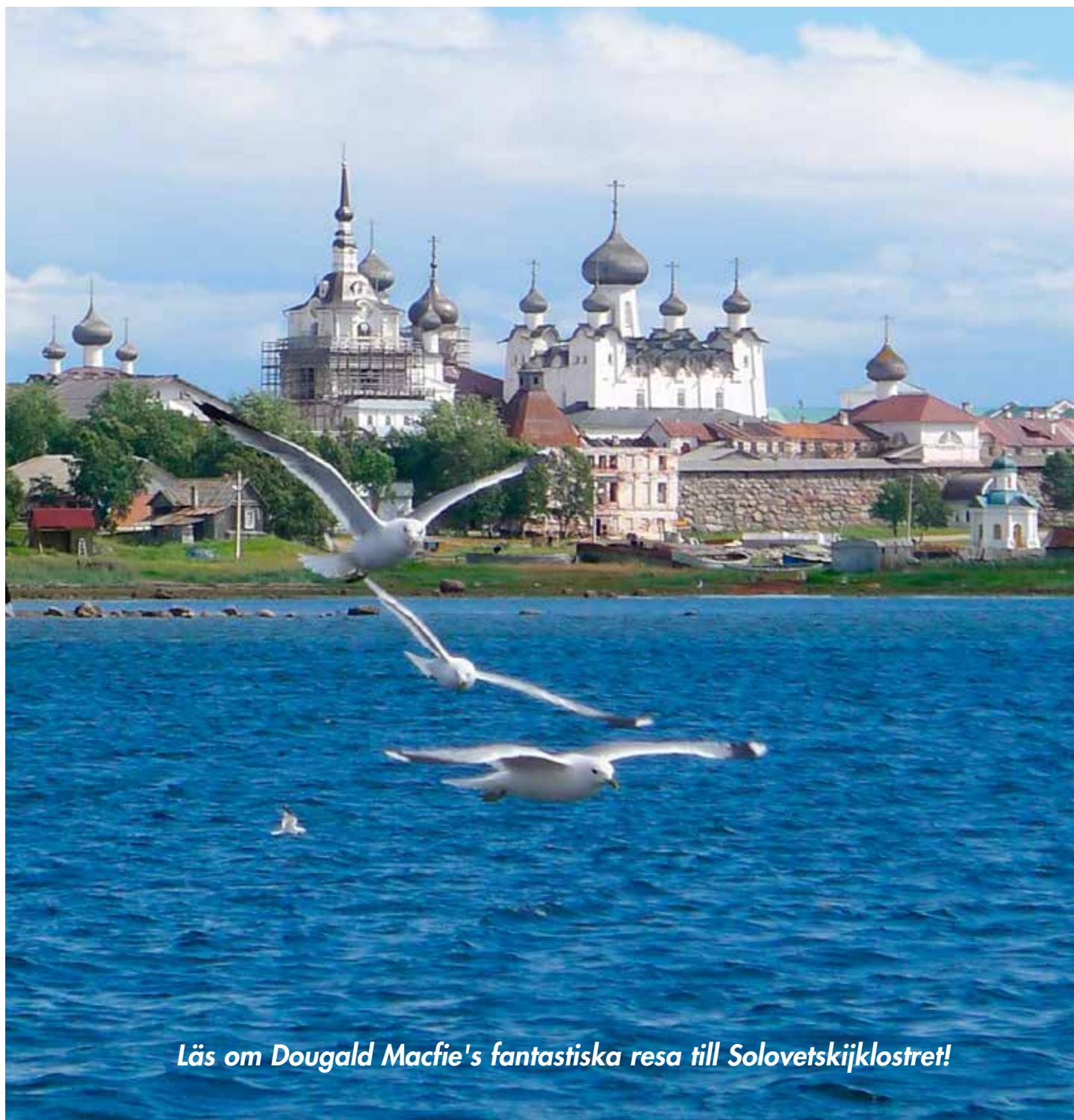
REUTERSWÄRDSKA

SLÄKTFÖRENINGEN

BULLETIN

JUNI 2018 ÅRGÅNG NR 33

Läs om Dougald Macfie's fantastiska resa till Solovetskijklostret!

BULLETINEN utges av Reuterswärdsska Släktföreningen. Ansvarig utgivare: Malcolm Reuterswärd.
Postadress: Sekr. Viveka Eriksson, Strandpromenaden 13, 192 66 Sollentuna. Telefon 08-754 21 61
Epost: tage.eriksson@telia.com Släktföreningens hemsida: www.reutersward.info. Bankgiro: 236-3117

I detta nr:

ORDFÖRANDEN HAR ORDET... 3

Malcolm Reuterswärd, ordförande

EN SLÄKTFÖRENING FÖR
HELA SLÄKTEN..... 3

ANNA ARGENTINE (III) 4
en av förra årets stipendiater

DOUGALD MACFIE (II): 6
Mot Vita Havet – en rysk rysare

ETT JULBREV FRÅN STRALSUND 12

BULLETINENS HUVUDPERSONER
I SLÄKTTRÄDET 13

SLÄKTMÖTET 2017 14
- Bildkollage

FÖRÄNDRINGAR INOM
SLÄKTFÖRENINGEN 16

KÖPES & SÄLJES 16

MEDDELANDEN FRÅN
STIPENDIENÄMNDEN 16

SKATTMÄSTARENS RAPPORT..... 17

STYRELSEN 19

Läs om släkten!

Följande skrifter finns att beställa från släktföreningen för 75:- per styck, genom insättning på bankgirokonto nr 236-3117. Ange namn och adress samt vilken skrift det gäller.

Berättelsen om Stamfadern Anders Hof Reuterswärd
– En Västgöta Ryttare av Carl A. E. Reuterswärd 1984.

En Östgöta Ryttare Lorentz Peter Reuterswärd berättelsen om stamfaderns son av Carl A. E. Reuterswärd 1988.

Reuterswärdsska Boställen på 1800-talet
– Färdanvisningar och kartor. Östergötland av Erik A. Reuterswärd 1976. Småland av Göran E. P. Reuterswärd 1993.

Gösta F. P. Rd's "Lilla gula", 1979, ättlingar till Anders Hof även på kvinno sidan (stencilupplaga).

Reuterswärdsska Släktboken – Ätten Reuterswärd – Historien, Arvet, Myten. Av Fil.Dr Ulla Johanson. Pris 180:-, porto och emballage 45:-.

Ordförande har ordet

Bästa släktingar

Som ny ordförande i föreningen ska jag plitna några rader. Jag pratar gärna men det skrivna ordet blir det mindre av. Nu har i enlighet med sista släktemötet beslutats att spinnsidan är likvärdig svärdssidan för medlemskap i släktföreningen och dess arvingar. Vi härstammar allihop från Anders Hof.

Styrelsens nästa uppgift är anordnandet av

släktföreningens 100-årsjubileum. Vi har en del förslag som vi spekulerar i. En del av er släktingar kommer att kontaktas för smärre uppgifter. Styrelsen har i olika konstellationer besökt arkivet i Riddarhuset, Riksarkivet samt Kungliga Krigsarkivet.

Nu tog skrivandet och orden slut som sagt. Jag vill tacka styrelsen för gott arbete och önska alla släktingar en härlig sommar.

Mac Reuterswärd (III)
Ordförande

En släktförening för hela slakten

Vid släktemötet den 11 november 2017 antogs en stadgeändring av vår medlemsskapsparagraf. Ändringen innebär att alla ättlingar till Anders Hof nu har rätt att vara medlemmar av Reuterswärdiska släktföreningen. Exempel: Om du är kvinna och född Reuterswärd så har dina barnbarn inte tidigare haft rätt till medlemskap.

Ändringen gäller enbart släktföreningen. Riddarhusets regler för t.ex. adelskap och stipendier är oförändrade.

Vi i styrelsen behöver nu alla medlemmars hjälp med att sprida den här informationen. Informera era kusiner, barnbarn, syskonbarnbarn och alla andra på kvinnosidan som inte tidigare haft rätt att vara medlemmar! Säg till dem att anmäla sig genom att skicka e-post eller vanlig post eller ringa

till vår sekreterare och ange namn, födelsedatum, adress, e-postadress och släktskap, t.ex. föräldrarnas namn, och släktgren om den är känd. Adresser och telefonnummer till sekreteraren hittar ni på sista sidan av Bulletinen.

Ta med de nya medlemmarna på släktföreningens 100-årsjubileum i Riddarhuset den 9 november 2019!

Anna Argentine (III)

EN AV FÖRRA ÅRETS STIPENDIATER

My views of Sweden were mystical and dreamlike when I was growing up, colored by my love for the Pigal candy bars and lakrits that my brothers and I stashed away in our suitcases to bring home to the US from our visits in Sweden. My mother, Hélène Reuterswärd, married my father, Peter Argentine, before moving to Pittsburgh, Pennsylvania to raise my three brothers and me. After completing my bachelor of science degree in fashion and textile design, I came to Sweden to become fluent in the language and to further immerse myself into the Swedish design world. I have always seen myself at some point living and working in Sweden, so this has been my chance to try it out.

The classic children's books and lullabies that my mom sang to me were a part of the glimpse of Swedish culture and language that I was exposed to while growing up in the U.S. and from my visits with mother's family in Sweden. I used these as inspiration for my senior design project last spring. My collection of ten handmade outfits took influence from John Bauer and Elsa Beskow's illustrations. With a playful perspective, my aim was to show fashion's role as an adult form of a child playing "dress up", while also challenging notions of what "proper" maturity should look like. The collection wavered between themes of the fantastic and the serious, between eccentricity and sophistication. I created textures and silhouettes inspired by the Swedish birch-filled woods and misty waters, and from Bauer's trolls, knights, and princesses. The collection turned into an expression of my imagined, fantastical view of the Swedish spirit.

After working in the American fashion industry, I have come to admire the Swedish emphasis and appreciation for family life and downtime. Though

I did in fact have a sense of this beforehand, the work-life balance here is truly evident, even in the way that people carry themselves throughout the

day. The classic Swedish month-long vacations, the generous maternity and paternity leave, all seem to lead to more happy, productive, and well taken-care-of citizens.

When I started living here last fall, I had some inaccurate preconceptions from growing up in a Swedish household in the United States. For one, I thought that the Sankta Lucia celebration began with the children in the family waking up at the crack of dawn to bring a singing breakfast of saffron buns to the parents, as I did as

a child. Instead, at my household in Stockholm, the only Lucia celebration was at the school. People were very amused when I told them of my confusion. Perhaps my views of Sankta Lucia were derived from what people did in my mother's generation, or it was my mother's adaptation to continue Swedish traditions for her family in an American setting. In fact, many immigrant traditions in the U.S. seem frozen from the time of immigration like this. Even though it wasn't what I expected, it was adorable to see the children that

I babysit in their "Pepparkaksgubbar" costumes singing both familiar and unfamiliar Christmas tunes.

Another surprise to me was the popularity of swing dancing as a hobby. I followed a friend to a class one day and became instantly interested in it. It seems to be quite a common pastime for people my age here, and I think it really plays well with the Swedish way of socialization. It is both formal and goofy, planned and a bit improvised, a modern take on an old-fashioned tradition. This also translates to the way people approach friendships here versus in the U.S. It is much more formal and organized here, and it seems ultimately very authentic to me. People talk to strangers more casually in the U.S.—

at the grocery store, for example. In Sweden, it seems you don't have small talk with strangers; However, once you are introduced to someone, people really open up and seem more genuinely connected. A perfect example of this, which I find so charming, is when a person enters a party and says hello to each guest individually!

Because of differences such as these, I have struggled with the idea of which culture I align with best. I expected to feel like a native Swede when I came here, and that people would see me as one. But it was quite the opposite! Growing up in the U.S. I was always known by my friends and classmates as "the Swede." People could tell that I was different (or more "European") when they first saw or met me. But here, people categorize me as an American. So I am stuck in the middle. When I encounter unexpected perceptions of myself in the U.S or Sweden, it makes me reflect on how growing up in an Italian-American and Swedish home, and spending time in Sweden, has shaped who I am, as well as my expression through fashion. Viewing the world through a bit of both cultures, while sometimes a little disorienting, is also an advantage and gives me a unique perspective of the culture from both inside and outside.

Although living here is not as perfect as my childish eyes depicted it, Sweden has ultimately been a wonderful place to live. As my family here has learned, I have an obsession with the idea of "mysig" and the cozy indoor world that is infused into the Swedish culture (and that Swedes seem to be able to so effortlessly create). This, along with daily "fika," sustains the perfect balance between

work and relaxation for me. Growing up in the US, I really appreciate these things that might seem just a part of the daily routine for a local. And, ultimately, I love living here and plan to pursue further career opportunities in Sweden.

A link to my website, if anyone is interested to see projects that I have worked on: www.annaphilomena.com

Anna Argentine (III)

Mot Vita Havet

- EN RYSK RYSARE - TEXT & FOTO DOUGALD MACFIE (II)

Dougald Macfie gjorde en upptäcktsfärd som besättningsman på en rysk segelbåt på inre vatten för några år sedan. Resan resulterade bland annat i boken "Mot Vita havet Med segelbåt på Dödens kanal", Norstedts förlag.

En höstkväll roade jag mig med att resa runt med Google Earth. Började kika på vad som fanns bortom S:t Petersburg, följde Neva, sökte mej över Ladoga, Svirfloden och längre in i det okända Karelen. Stannade upp, loggade in och häpnade över gigantiska krokaner till träkyrkor, följde en kanal och landade långt upp i norr på Solovetsky-öarna ute i Vita Havet. Vidare studier ledde till vikingatiden och Sverige-Finlands stolta men krigiska historia i detta land över århundraden. Samt Tsar Peter den Stores betydelse och Stalins kalla hand.

Denna resa i sin fulla längd hade ingen svensk seglat tidigare – så vitt jag kunde utröna.

I minnet fanns seglingen till Tallinn 1989 då jag med ett kamratgäng från Stockholm blev första enskilda svenska segelbåt till den då fortfarande sovjetiska republiken Estland.

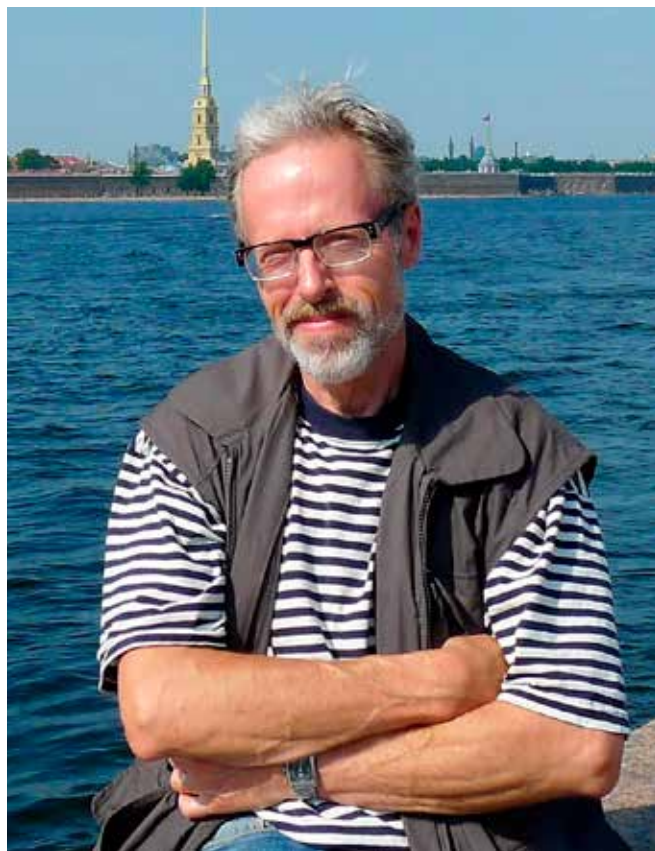
Visum till Ryssland var väl en sak att ordna. Men obligatorisk ständig lots ombord för 4000 Euro på egen båt kändes minst sagt tveksamt.

Via redaktören Artur Grokhovsky på ryska Power and Sail Boats Magazine lotsades jag vidare till den internationella lilla eskader som skulle avsegla i början av juli 2011.

Jag kunde få hyra in mig som betalande besättningsman och reporter till det facila priset av 500 Euro på en av båtarna; S/Y Elena.

Det ordnades med inbjudan från Russian Yachting Federation prytt med vapen med örnar. Med detta i handen fick jag kostnadsfritt(!) ett visum för kulturellt utbyte via ryska konsulatet i Göteborg.

När jag anländer till S:t Petersburg med tåg ger ryskt högttryck medelhavstemperaturer andra sommaren i rad.

Dougald Macfie i väntan på äventyr genom Ryska vattenvägar.

Elena ligger vid pontonbryggan i yachthamnen ute på Petrovski-ön. Några personer är i full färd med att reparera och måla. Kaos under däck. Två tjejer stuvar konservburkar. – Hello!

En skäggig man på dryga 50 år kommer släntande. Det är kaptenen Sergei Timoshkov. Han talar bra engelska och jag får erbjudandet att övernatta ett par dygn hos Vladimir, en av besättningskillarna, eftersom det är hopplöst att finna vettig kojplats i röran ombord. Samtidigt trycker han 4000 rubel (tusen kronor) i handen på mej när han hör att jag inte hunnit växla.

- Var det inte jag som skulle betala?

- Ah, det tar vi sen.

Jag kom att gilla mäktiga S:t Petersburg de dagar jag var där; världsarvsstaden som delvis är byggd på ruinerna av den lilla svenska staden Nyen. Ja, de första stenarna till S:t Petersburg plockades

från Nyenskans, den svenska befästningen sedan ryssarna och Tsar Peter erövrat Nyen i april 1703. Då upphörde Sveriges kontroll över sjöfarten på Neva och Ryssland fick fritt tillträde till Östersjön. Ett första slag mot Sverige som stormakt.

Och visst har jag också en referens i staden på Reuterswärdskas sidan! (Se faktaruta)

Den gode Vladimir och hans slitna lägenhet var också en rysk realism.

Dagen innan avresa bjuds vi på party i ett tält invid S:t Petersburgs Yacht Club där varje båtbesättning presenteras: De två engelska Williwaw, de tre finska sjöbjörnarna på Lena, den blandade besättningen på tjeckiska båten, Gottfried och Astrid på tyska aluminiumbåten Seeadler, ett ryskt par på en liten före detta svensk segelbåt med dekalen Svinninge Båtsällskap kvar i fören, två tystlåtna karlar på Persey, en båt fraktad på lastbil från det inre av Sibirien.

Frukost i arla morgonstund med kurs på Svirfloden.

En magnifik entré. Endast på natten öppnas broarna över Neva genom S:t Petersburg.

Och så ledarbåten Peter 1 med äventyraren Daniel Gavrilov som kapten vilken året innan slagit rekord genom att bli första båt som under samma säsong tagit sig igenom både nordost- och nordvästpassagen.

Som besättningsman där finns Anders från Stockholm, som bland annat seglat Jorden runt längs de södra latituderna.

En Volvo Penta brummar under durkarna. Varje

Framåt natten lägger vi loss...

utländsk båt måste ha lots ombord genom staden. För vi och de andra tre ryska båtarna räcker det med en lots på ledarbåten. Senare gäller en lots för hela eskadern.

Entrén är magnifik. S:t Petersburgs broar öppnar sina illuminerade käftar. Nu kan vi stäva upp genom Neva.

Om babord Peter Paul-fästningen med sin spetsiga förgyllda spira upplyst av strålkastare. Om styrbord Vinterpalatset också det upplyst i gyllene färgskala. Grandiost.

Ljusen avtar, färgskalan blir grå och grön i gryningen och stadens hus avlöses av industrier, burgna villor och sommarhus – datjor. Nästan alla i S:t Petersburg har en datja eller känner någon som har en berättar kapten för mig. Strömmen emot är fyra knop vilket gör att den endast 75 km långa Neva upplevs betydligt längre.

Redan vikingar hade denna flod som en bred väg rakt in i hjärtat av vad de kallade Gårdarrike. Nordbor från framför allt Mälardalen och Uppland rodde och seglade mot strömmen för att nå Ladoga eller "Vita Träsk".

Efter ett par broöppningar kommer vi till lilla staden Slisselburg och världsarvsklassade fästningen påranden av Ladoga. Namnet efter tyskans Schlüssel – nyckel. Det här var även utposten av stormaktstidens Sverige. Det gamla svenska namnet lyder – Nöteborg.

Vår flotta förtöjer vid en stenskonig från Peter den stores tid på 1700-talet. Redan på 1300-talet byggde svenskar en befästning här. Under större delen av 1600-talet var ön svensk. Kanonsalvor har gått hårt åt murarna. Senast under andra världskriget när tyskarna utan framgång sökte inta fästningen. Äntligen segelsättning! Det friskar i från Nordost.

Vi är fem män och tre kvinnor ombord- Där-

Dödens kanal. Långa sträckor är grävda med mänsklig muskelkraft. Under Stalins diktatur offrades tusentals straffångar för att få klar förbindelsen till havet i norr på rekordtid.

till skeppsråttan Filla som 25-åriga Oksana tagit med sig hemifrån Uralbergen. Andan är rätt bohemisk, för att inte säga slarvig. Men oftast nära

till skratt. Ibland dock en rent militär drill och mycket hojtande som vid segelmanövrar och slussning. Det är skarpa kommandon på för mig

obegriplig ryska. Dock lär jag mig snart en term "pavarått" som betyder "vi slår".

Fock och stor fylls. Elena kränger över och löst gods ramlar i durken nere i salongen. Det knakar i furuskrovet. Krabb sjö daskar upp över styrbordsbogen. Övriga båtar utom Peter 1 sätter också segel. Röd och saftig sjunker solen i Ladogas horisont. Eskadern skingras i sommarnatten.

Ladoga är tre gånger större än Vänern. Vår destination är Svirfloden på andra sidan sjön 65 sjömil bort. Tidig morgon och grötfrukost med hett te – en standard ombord. De andra båtarna syns inte längre men ett stort rödrandigt murat fyrtorn sticker upp på en skogig udde i söder. Vi styr åt det hållet och låter ankaret gå. Dagen blir varm och nu dags för mitt första ryska bad. Hela besättningen hoppar i.

Så samlas båtarna för gemensam infart i Svir - den stora flod som förbinder Ladoga med Onega.

Det finns mycket att berätta om Svir, dess samhällen, broar, jättelika slussar och krigsminnen från finsk-ryska fronten under andra världskriget där också svenska frivilliga fanns med.

Det är varmt och envisa stora bromsar biter oss i benen.

Vinden friskar i när vi kommer ut på Ladoga.

*Andan är rätt bohemisk,
för att inte säga slarvig*

En kväll har vi beachparty med köttgryta över öppen eld. Skogen bakom den lilla sandstranden sträcker sig förmodligen milstals genom ödemarken. Två gånger sitter vi fast i en flodbank när kapten chansar och går på fel sida om en prick.

Vi sträcker ut över Onega i sena kvällen med ny lots på ledarbåten. Nästa dag har vi åter separerat från de övriga och lägger till vid en jungfrulig ö vid sjöns östra kust. Bad och lättja. Stekande sol och en öde horisont. Det står klart att vi missat att besöka de hållristningar som finns på fastlandet en bit söderut på udden Besovs Nos/Djävulens Näsa.

Slörar iväg norrut för en laber ostan mot Kizhi – ön med de gigantiska timmerkyrkorna och ett friluftsmuseum där man samlat kulturhistoriskt intressanta byggnader från stora delar av Karelen. Solbrynta och svettiga anlöper vi sagoön norrifrån via en knixig prickad ränna med vita käppar. Ryssarna har fortfarande slätprickar i inre vatten och färgen på farledens styrbordssida är alltid vit.

Känns lite inbäddat att på bryggan beblandas med ryska, finska och amerikanska turister som kommit med flodfartyg från Moskva och S:t Petersburg eller i flygande fart med bärplansbåt från Petrozavodsk för att bese detta världsarv. Vi vandrar runt på ängarna bland fantastiska timmerbyggnader. Miljön påminner lite om den runt Siljan.

Den största kyrkan, den närmast osannolika skapelsen av trä, stod klar 1714. Timmermästaren

Mer än 40 slussar blev det totalt innan vi nådde Vita havet.

lär ha kastat yxan i sjön när arbetet var slutfört och utropat att: - Något liknande aldrig kommer att byggas!

Man inser att Ryssland och speciellt Karelen är timringskonstens vagga.

På kvällen blir jag bjuden in på den finska båten där svensktalande Esko reflekterar kring ryssar och

det ryska och hur han som militär låg vid gränsen under sovjettiden. Fortfarande är minnen av andra världskriget levande. Finland stred heroiskt mot

Sovjet men förlorade stora delar av sitt Karelen vid krigsslutet. Svenska frivilliga deltog bland dem Erik (I) och Fredrik (III) Reuterswärd. (Se faktaruta)

Hissar så spinnaker mot Vita Havs-kanalen, Belomor-kanalen, Stalin-kanalen eller Dödens kanal. Vilket namn man nu föredrar? Efter 70 sjömil, klockan ett på natten, skaver det mot bordläggningen där jag slumrar i min koj. Det är den drypande svarta betongväggen i första slussen.

Det ska bli närmare 40 till om man räknar med dubbelslussar. Här dog tiotusentals slavarbetare/straffångar för att Stalin skulle genomföra sitt prestigeprojekt. När kanalen var klar 1933 efter endast 20 månader blev den direkt kritiserad för sitt ringa vattendjup – som lägst 3,5 meter. Den grävda delen med slussar är 37 km, resten är sammanlänkade sjöar och vattendrag, totalt runt 230 km.

Här dog tiotusentals slavarbetare och straffångar

Slussvakterna har svarta uniformer och bär ibland Kalasjnikovs. Det förlegade fotograferingsförbudet från den tid då kanalen hade viss militär betydelse tolkas så olika som att jag får en skarp reprimand i en sluss, men ett leende då jag höjer kameran i en annan.

Slussandet har sin egen ritual: På med tamparna på stora krokar i flytande järnlådor, bära av med tröpålar...vattenflöde... och snart öppnas portarna mot en ny ofta betagande vy.

Gistna båthus och gamla sneda datjor passerar, trädgårdstäppor, folk badar, vinkar och skrattar. Sannolikt har de aldrig sett en segelbåt tidigare. Skog skog skog.. Många träd finns det i Karelen och här är också skogsindustrin den stora näringen.

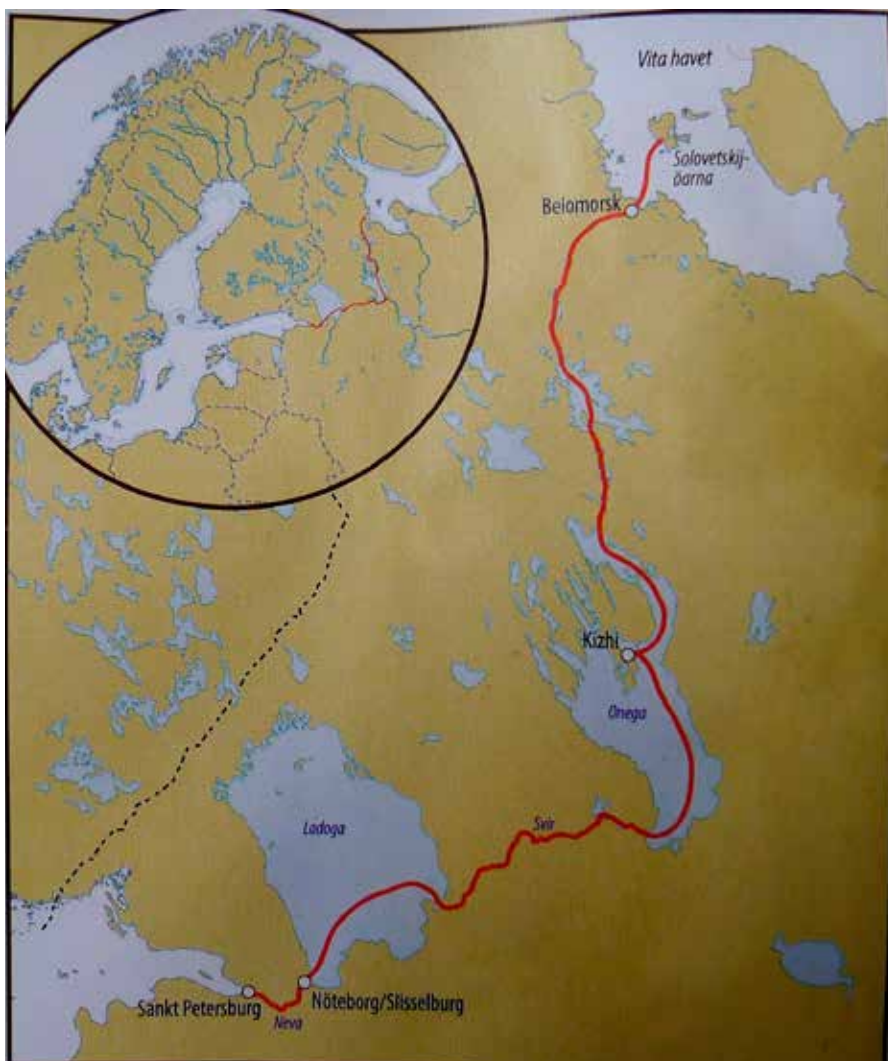
Det går att segla på de större sjöarna som den 60 km långa Vygozero.

Sluss på sluss och vi känner till slut doften av hav och saltvatten som i mitt Bohuslän. Kanalen mynnar i ruffiga staden Belomorsk. På den skamfilade betongkajen samlar Kapten Daniel alla på de olika båtarna för en genomgång över sjökortet till Solovetskyöarna 40 sjömil bort. Vår åskådare är en halt hund.

Så ut i Vita Havet i grådiset. Sjörapporten har varnat för västlig kuling till morgonen så det är lite bråttom. Ombord är det trängre en vanligt då en grupp etnologistudenter från universitet i Petrozavodsk tagits ombord som liftare. Några av flickorna ser redan bleka och sjösjuka ut.

Vaktbyte. Den nervöse unge styrmannen "Lill-Sergei" kommer upp och gapar något om jipp. Vinden tilltar. På morgonen anlöper vi piren på Solovetsky. Förtöjor på västsidan där också ett antal ryska segelbåtar från Arkhangelsk lagt till.

I öster lockar lökkupolerna från det berömda klostret och fästningen. I dag återigen en from fredlig plats. Århundraden tillbaka utsatt för angrepp från såväl engelska som svenska krigsfaryg samt

Karta som visar färdstrutten från St Petersburg till Solovetsky-öarna.

förvandlat till fångläger under Stalinepoken.

Unga ryskortodoxa, som kan tas för moderna hippies, vallfärdar hit.

Solovetsky kräver egentligen flera dagars vistelse. Här kan man också uppleva sådant som en botanisk trädgård, labyrinter från förhistorisk tid, märkliga kanaler och vitvalar.

Så kommer den utlovade kulingen och det blir kalabalik vid piren då alla båtarna ligger på

fel sida. Efter ett par timmar är det värsta över. Anders, de två engelsmännen och jag bjuds på en utsökt middag till klassisk musik hos Gottfried och Astrid på Seeadler som flyttat sin båt till läsidan.

Därefter en nattlig brakfest med öl och vodka på Peter 1 som tillsammans med finska Lena har Frans Josefs Land nordost om Svalbard som vändpunkt för expeditionen.

Dagen därpå får jag plats på rostiga färjan till staden Kem på fastlandet. Jag ska ta nattåget till

Sluss på sluss och vi känner till slut doften av hav

Petrozavodsk för ett par dagars uppehåll och träffa Vladislav som via email hjälpt mig med så mycket. Sedan vidare mot S:t Petersburg, Helsingfors, Sverige och familjen på Orust.

S/Y Elena fortsätter mot Arkhangelsk med diverse tekniska problem. Backslaget funkar inte, gasreglaget sköts med ett snöre, returslangen läcker diesel, länsumpen har pajat. Men segla kan hon förstås.

Jag tackar för mej och tar hjärtligt avsked av kapten Sergei. Minns hans humor, lugn, goda engelska och utförliga svar på alla mina frågor.

Den där relativt nära men ändå exotiska seglingen – finns alltså i en tid då att segla Jorden runt nästan blivit banalt.

Från Vita Havet kan man ta sig vidare runt Nord Kap, längs norska kusten och hem igen - Norden runt.

Ett antal svenska seglare har blivit varse detta, kanske inspirerats av min bok och faktiskt seglat Norden runt. En möjlighet som i det närmaste var okänd tidigare.

Dougald Macfie

Den största katedralen på Kizhi-ön, ett timringskonstens mästerverk, är ett av världsarven under resan.

FAKTARUTA

Några Reuterswärdska referenser från Karelen

Erik (I) och Fredrik (III) Reuterswärd var några av tio tusen svenska frivilliga i Finland under andra världskriget.

Erik (1917-2002) ryckte in vid Salla-fronten i norra Finland under vinterkriget 1939-40. Hans son Björn berättar att han hemma bevarar, förutom en medalj, en granatskärva som Erik fick i ryggen under striden. Erik berättade inte gärna om vad han varit med om, minnena var alltför fruktansvärda. Hans svenska förband bevakade en del av frontlinjen och det var mycket kallt och många fick förfrysningsskador.

Vinterkriget var dock kort, bara tre och en halv månad och när en stor del svenska frivilliga nådde fram var kriget redan över.

Fredrik (1916-88) var kompanichef och svensk frivillig i fortsättningskriget. Han var med när Finland återtog Viborg men sårades på sin 25-årsdag 1941.

Fredrik skildrar i publikationen Gotlandsinfanteristen 1944 en närkamp med ryssen i oktober 1941, då hans gode vän fänrik Harry Åberg från Gotland stupade för en kula.

Finnes även en referens i S:t Petersburg till min morfar Knut (II) Reuterswärd (1873-1943). Hans far, Knut d ä (1838-1930), gifte sig med Elisabeth "Betty" Lindström som var dotter till Leonard "Leon" Lindström och hans maka fransyskan Anne Eugenie de Gonong. De träffades i S:t Petersburg där Betty föddes. Leonard drev med en kompanjon ett bryggeri och ett destilleri för starkvaror i den snabbt växande staden.

Familjen flyttade till Sverige och köpte den stora gården Edh i Småland. De fick sammanlagt 13 barn. En av sönerna, Henrik, hade med sig ett ryskt recept som han introducerade på Hotell Witt i Kalmar. Det kom att kallas Biff a la Lindström. En annan son i den stora barnaskaran var min morfar Knut, militär och bl. a. intendent på krigsskolan Karlberg, riddare av Nordstjerneorden och en av initiativtagarna till Reuterswärdska släktföreningen.

Ett julbrev från Stralsund

FÖRFATTAD AV PONTUS REUTERSWÄRD (III)

Hur en svensk officer, överstelöjtnant Pontus Reuterswärd (1761-1823) vid Bohusläns regemente, upplevde julaftonen år 1806 i Stralsund under Sveriges krig mot Napoleon kan vi läsa i följande brev.

Pontus är gren 3's anfader och son till Lorenz Peter och Agatha Ulrika, född von Platen. Agatha Ulrika, som var Lorentz Peters andra hustru, kom från Rügen i Tyskland. Hon träffade Lorentz Peter när han deltog i det s.k. Pommerska kriget (1756-1762). Även Pontus deltog i krig i Tyskland och låg 1806-1807 i Stralsund där han skrev många brev till sin hustru Stina (Christina född Vult von Steijern). Flera brev finns bevarade i riksarkivet. Isac som nämns i brevet var Stinas lillebror.

Stralsund julafton 1806.

Min älskade Stina!

Då jag för första gången sedan vi blivit gifta måste sakna det nöjet att vara tillsammans med de mina, osäker om deras tillstånd, kan du min vän väl tro, att min sinnesförfattning ej kan vara den behagligaste. Och lika säker är jag, att min saknad i kväll skall hos Dig och mina älskade barn förmörka julglädjen. Melankoliska tankar i detta ämne hava gjort morgonstunden bitter, och förmodligen liver det svårare i kväll. Men då man inte kan hjälpa sitt öde, så bör man söka att för andras ögon gömma sin smärta.

Gud låte Dig och barnen må väl! Hade jag ändå tidning (underrättelser) härom, vore jag lindrad. Men intill denna stunden har jag saknat all slags underrättelse av min Stina. Av min gamla mamma hade jag häromdagen brev. De mådde väl.

Ställningen här är sig lik. Fransoserna ligger på vår gräns, och vi väntar dem. I dag hava mina jägare, som äro 100 man, marscherat en mil härifrån till postering.

Jag har några dagar varit illamående av en här gångbar magsjuka, men nu börjar jag bliva bättre.

överstelöjtnant Pontus Reuterswärd (1761-1823)

Vår afton skall passera på följande sätt. Med mycket besvär hava vi fått någon att förfärdiga gröt och lutfisk, som kommer att förtäras här hos mig. Alla kamrater äter här, därvid skall drickas våra hemmavarande anhörigas skål. Ingen främmande mer än min beskedliga värd och kommentanten. Få se om det bliver möjligt att få mina tankar och min saknad skingrad något. Framdeles skall detta brevet fortsättas.

DEN 28 JANUARI FORTSÄTTER PONTUS SITT BREV.

Julafton passerades tämmeligt roligt och i mycken sämja. Andagen reste jag ut till Rügen till min första inkliniation (tycke), Belchen Smitterlöf, som nu är änka. Vi voro mycket glada åt att råka varandra. Jag fick ett tendert (varmt) famntag och kyss.

Det var ett faseligt väder, när jag for dit, haglade, blixtrade och dundrade. Det stormade faseligen. I går kom jag åter. Jag hade rest utan permission och måste således tillbaka igen, ehuru det

stormade bra och ingen båt nästan var som kunde gå över vattnet. Men det gick ändå mot förmodan lyckligt, ehuru vi slet bra ont. Isac hade jag med mig.

I går middag åt jag hos guvernören. Med förra posten från Hamburg fick jag brev av översten som var skrivet från Malmö. Obegripligt att jag inte får den minsta underrättelse av min Stina. I dag kommer åter posten. Jag väntar på densamma med otålighet och kanske lika förgäves.

Nu är jag åter bra uti min mage. Här är sig eljest likt. Fransoserna på gränsen, regn och bläst varje dag.

Ingen kan väl önska min älskade Stina mera gott i detta nu snart tillstundande år än jag. Men den ivrigaste önskan är ändå att vi måtte få den glädjen att i det tillkommande året få omfamna varandra. Gud välsigne min Stina och mina kära, älskade barn med sitt goda och låte oss med tålamod bära vårt öde samt med glädje råkäs.

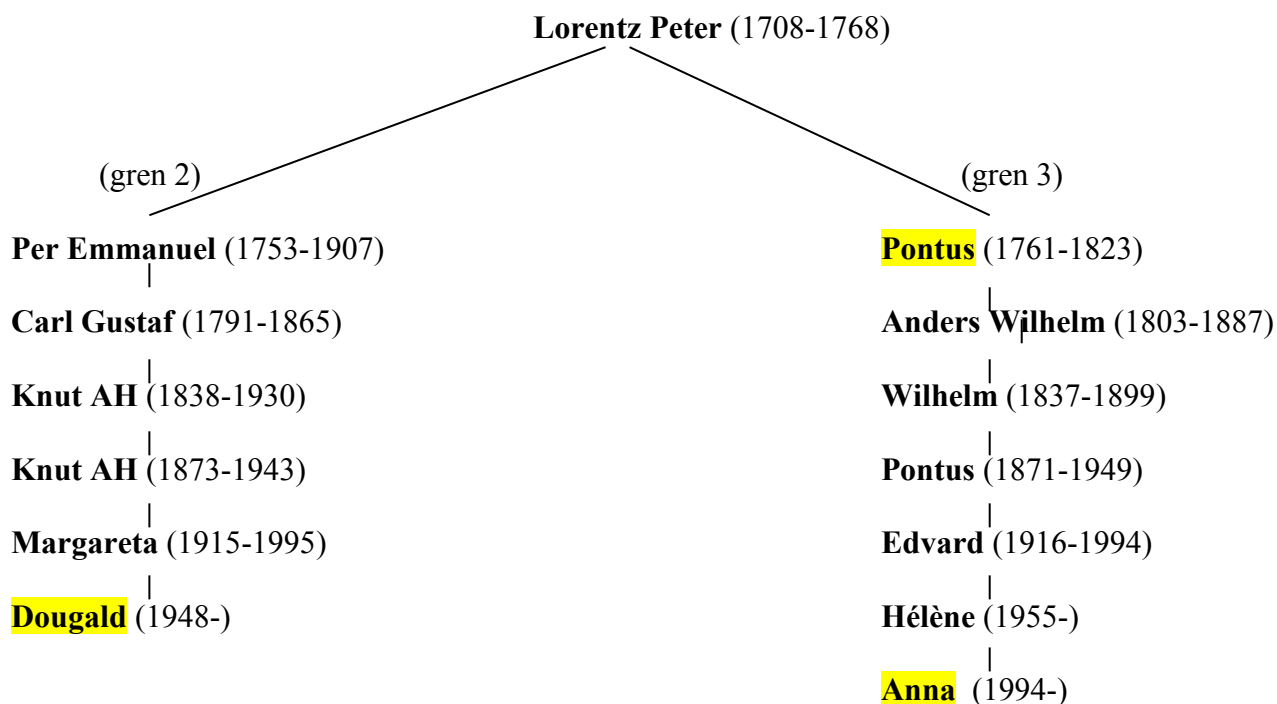
Nå, jag undrar hur det går med hushållningen hemma? Vad det lider med trösket? Huru mycket säd det bliver? Jag tycker, att om väderleken är lika i Bohuslän som här, så måtte det gå väl med utfodringen. Carl är väl borta på sitt fiske. Jag undrar om han får mycket sill.

Detta brev skall jag i dag låta avgå med Hamburgposten och hoppas, att det skall komma väl fram.

Hälsa alla mina kära barn, herr Grevillius, mamsell och alla goda vänner! Gud välsigne och bevara min älskade Stina önskas av uppriktigaste hjärta dess ömma trogna make.

Bulletinens huvudpersoner

I SLÄKTTRÄDET

Släktmötet 2017

Förändringar inom släktföreningen

SEDAN JUNI 2017

Avlidna:

Inga Reuterswärd (III), född 1926, avled den 11 december 2017.

Gifta:

Herman Rd (I) och Anna Ulriksson den 2 sept 2017.
Therese Rd (III) och Anders Rågnäs 26 sept 2017.
Wilhelm Rd (II) och Maja Wahlgren 7 april 2018.

Släktföreningen har 261 registrerade medlemmar.

Bröllopsfoto Wilhelm Rd (II) och Maja Wahlgren

Säljes & Köpes

ANNONSER

Har ni något släktgods som ni vill bli av med?
Annonsera då i Bulletinen under rubriken "Säljes och Köpes"!

Meddelande från Stipendienämnden

1 oktober 2018 är sista dag för stipendie-ansökningar!

Släktföreningen delar varje år ut 8.000 kronor i stipendium till några av de unga inom släkten som satsar på utbildning. Förra året delade vi ut denna summa till sex sökande.

Årets ansökningsblankett finns på vår hemsida (www.reutersward.info), så att ni kan göra er ansökan redan före sommaren. Blanketten är i pdf-format med färdiga fält, så att du kan fylla i den på skärmen, sedan skriva ut, underteckna och posta. Det går givetvis också bra att skriva ut den tomma blanketten och fylla i den för hand.

Sänd din ansökan till
Reuterswärdskas släktföreningen,
Stipendienämnden
c/o Christina Reuterswärd
Furunäsvägen 16
181 43 Lidingö
Tel. 073 314 9810
tina@adesso.se

Stipendienämnden består 2015-2017 av
Christina Reuterswärd (III)
Anders Reuterswärd (II)
Lovisa Reuterswärd (I)

**Glöm inte att anmäla förändringar (giftermål, födsler, dödsfall) samt adressändringar till sekreteraren Viveka Eriksson, Strandpromenaden 13, 192 66 Sollentuna.
Epost: tage.eriksson@telia.com eller adressändra på vår hemsida www.reutersward.info**

REUTERSWÄRDSKA SLÄKTFÖRENINGENS

styrelse 2015-2017

Malcolm Reuterswärd (III) Ordförande	Portalgatan 62 754 18 Uppsala	070-260 09 35 malcolm.reutersward@live.se
Viveka Eriksson (I) Sekreterare / Skattmästare	Strandpromenaden 13 192 66 Sollentuna	076-422 12 34 tage.eriksson@telia.com
Anders Reuterswärd (III) Ordinarie ledamot	Ängsviks torpväg 15 14 95 Ljusterö	0732 099 609 anders@reutersward.nu
Patrik O Reuterswärd (I) Ordinarie ledamot	Ekebydalsvägen 2 182 65 Djursholm	08-755 16 62 famreutersward@yahoo.se
Åsa Wengström (I) Ordinarie ledamot	Eva Lagerwalls väg 28 756 43 Uppsala	070-417 55 77 asa.wengstrom@gmail.com
Anna Murray (III) Ordinarie ledamot	Kornettgatan 23 B 738 34 Norberg	070-043 45 75 fletchawerde@yahoo.se
Wilhelm Reuterswärd (III) Suppleant	Löt Bäddarö Gård 1 749 51 Grillby	0171-47 05 57 wreutersward@gmail.com
Mats Reuterswärd (I) (suppleant) Suppleant	Moränvägen 7 192 67 Sollentuna	070-244 35 55 mats.reutersward@gmail.com
REVISORER		
Gabriella Reuterswärd (II)	Månvägen 15, 181 33 Lidingö,	070 721 10 14 g_reutersward@hotmail.com
Ebba Wengström (I)	Murmästaregatan 6, 415 07 Göteborg	070 406 23 35 ebba.wengstrom@gmail.com
Helena Reuterswärd (I)	Hasselbackevägen 56, 444 44 Stenungsund	073 759 09 12 helenareutersward@hotmail.com
ARKIVNÄMND		
Eva Norrby (III)	Löt Bäddarö Gård 1, 749 51 Grillby	0171-47 04 35 evanorrby@telia.com
Fredrik Reuterswärd (III)	Polhemsgatan 31, 112 30 Stockholm	073 623 03 03 Fredrikbattery-@hotmail.com
STIPENDIENÄMND		
Christina Reuterswärd (III)	Furunäsvägen 16, 181 43 Lidingö,	073 314 9810 tina@adesso.se
Anders Reuterswärd (II)		
Lovisa Reuterswärd (I)		

LÄS BULLETTINEN

– TIDNINGEN

SOM SKRIVS

AV

REUTERSWÄRDARE

FÖR

REUTERSWÄRDARE

